

Пътешествието на дяволчето

Едно, две, три — мама ме наби,
четири, пет, шест — плаках до ноцес...

азват, че в местността Черната фуния от Варницата на Абел се намират вратите на Ада. Там някога живееше дяволче, поведението на което зависеше от Луната: дори Дяволът не се държеше така.

Една сутрин родителите му го извикаха:

— Ти Вечно се мотаеш в краката ни! Хайде, върви на земята малко да се проветриш!

— Нищо по-хубаво от това не мога да искам. Тук човек може да пукне от горещина, а грешниците са ми проглушили ушите с техните крясъци! Да живеее ваканцията!

— Вземи си една голяма торба — заповяда Дяволката, — там ще пъхаш всеки, на когото някой пожелае да върви по дяволите. И да се върнеш, след като се натовариш с половин гузина хора, разбра ли ме?

— Къде трябва да отида?

— Просто върви по големите и по малките пътища!

— А ако се загубя?

— Няма да е голяма загуба!

Още щом се разсъмна, дяволчето излезе от Черната фуния, като влачеше торбата подире си. Пролетта не беше стопила всички преспи сняг и свиреше студеният северен вятър.

„Хиляди дяволи го взели! Тук горе никак не е топло! — промърмори то, като трепереше.“

* * *

Дяволчето мина през полето, което хората обработваха, за да посеят жито по Великден. Мъжът натискаше стърчишките на плуга, докато жената подкарваше воловете с железния остен.

— Ей, дърто, гледай браздите! Караш ме да вървя под ъгъл! Дано дяволът ти изскочи насреща, та да се избавиш от твоята глупост!

Дяволчето се показа и рече учтиво:

— Само си довършете браздата и ще ви отърва от бабата!

Мъжът грабна камшика и — *плас! плас!* — заудря го силно по гърба и по главата:

— Гледай си работата, непрокопсанико!

Сигурно щяхте да помислите, че чувате ревовете на някой прокълнат, такъв вой нагаде горкото дяволче, като бягаше и си разтриваше кокалите:

„Нищо не разбирам от това: ето един, който праща жена си по дяволите, а пък се ядосва, когато идват да я вземат!“

* * *

Дяволчето слизаше по Склона на Воловаря, когато чу на брега на река Дуб как един рибар с въдица в ръка хокаше момчето си:

— Колко пъти ще трябва да ти казвам да не хвърляш камъни в реката — плашиш рибата! Дяволите да те горят, глупаво негодиче!

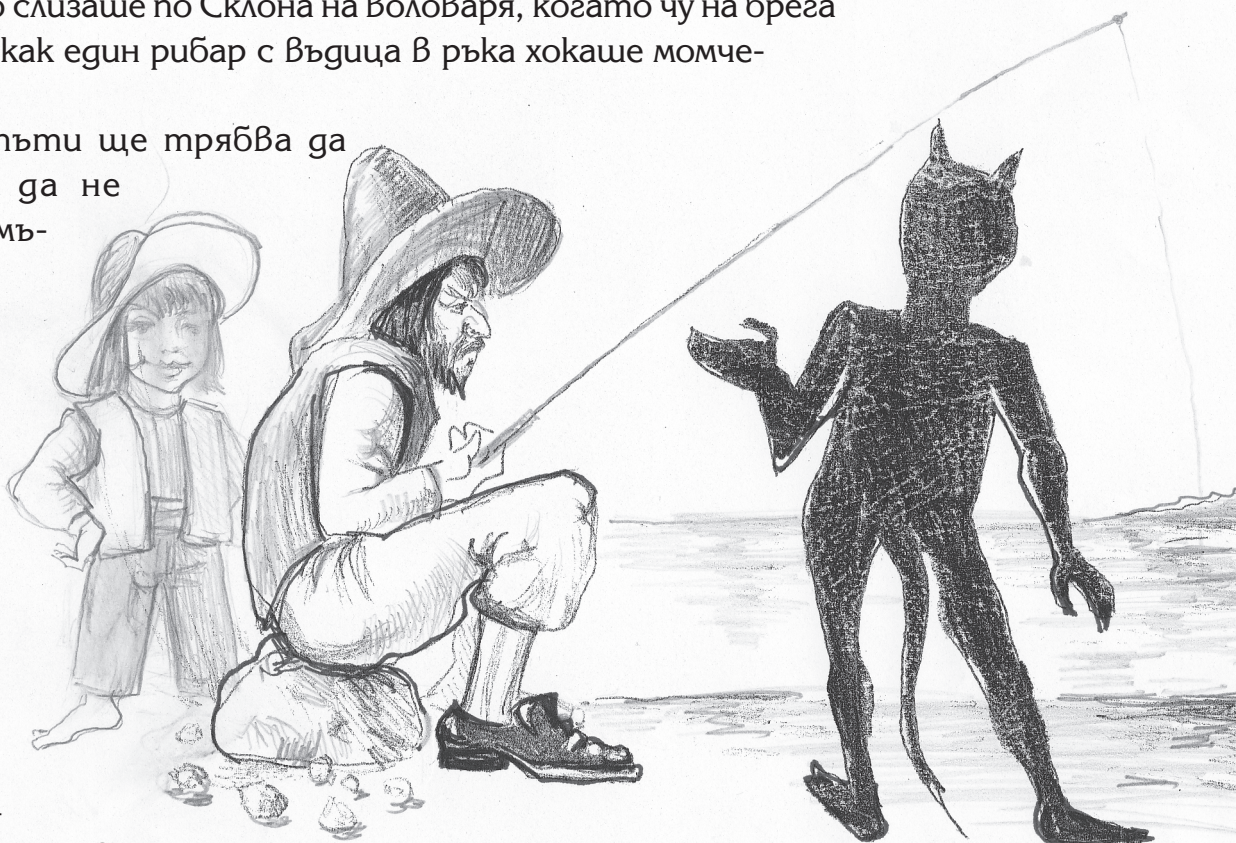
— Човече, наистина имаш право — рече дяволчето. —

Ще го напъхам в този голям чувал; ей така, на; и ще престане да ти досажда!

— Та кой ти говори на тебе, бе? Да отнесеш момчето ми? Я да видя как ще стане това!

И плас! И плас! — страшни удари с въдицата по гърба, по главата. Можехте да видите как дяволчето бяга като котка, попарена с Вряла вода!

„По дяволите, ако разбирам нещо!“

* * *

Дяволчето пристигна в селото, където една жена преследваше мъжа си, като го налагаше с метлата:

— Проклет фустаджия! Сега ще ти дам аз една Селестина! Дявол да те вземе, дано!

— Дай ми го, жено, и тази вечер той ще ври в най-хубавия ни казан!

— Теб някой да те пита?! — кресна жената, като се обърна към дяволчето. Тя започна да го скубе, докато съпругът ѝ яко го налагаше.

— Хиляди дяволи! — изрева дяволчето. — Оставете ме!

* * *

Дяволчето си плю на петите и се спря, чак като видя село Сагнет. Там двама влюбени се караха:

— Мислиш, че не съм видял как Ернест те целуваше зад Вашия пчелин?

— Дявол ме взел, ако съм била аз! — отрече момичето.

— Разбира се, че ти беше! — потвърди дяволчето, като се опита да я напъха в торбата си.

Момъкът и девойката започнаха заедно да го бият. Ако можехте да го видите как беше разошено, с разкъсани грехи, изтощено — дори Дяволката не би могла да познае сина си, така беше съсипан.

„Какви ми ги говореха моите родители? — вайкаше се дяволчето. — Щом пратят тук някого по дяволите, то е само на шега. Но все пак ще трябва да занеса някого — ако се върна с този празен чувал, родителите ми ще ми хлопнат вратата под носа! Не искам да кисна тук!“

* * *

Като пристигна в село Пасище посред полето, дяволчето чу да вие едно ловджийско куче — ловецът биеше бедното животно, като крещеше:

— За нищо не ставаш! Мърша такава! Не си способен да погушиш дори следите на заек. Махай се, не те искам вече! Дявол да те вземе!

— Аз съм тук, на вашите услуги — рече дяволчето, обхванато от надежда. — Щом кучето няма нос, няма и уши. Ще го занеса на моите родители, за да пази вратите на ага. Те ще бъдат доволни!

— Ти за какъв се мислиш! Да ми отнемеш моето ловно куче Финет? Най-доброто ловно куче в кантона! Дръж! Дръж! Давай, Финет!

И ето нашето дяволче, изпохапано по краката, как се бори, без да може да си поеме дъх като прасе, което колят.

* * *

Най-накрая Дяволчето се освести, опряно до стената на черквата в Еповилер, когато чу старият свещеник да се кара на своите питомци:

— Вървете всички по дяволите, стаго мързеливи магарета!

— Чухте ли предложението, жабоци такива — рече дяволчето. — Тъкмо съм слязъл тук долу — вие сте шестима, това много ще се хареса на майка ми. Хайде, муш! Право в чувала!

Палавниците грабнаха камъни и започнаха да го замерят с такова настървение, че то трябваше да се подслони в къщата на светия отец. Слугинята на свещеника Лизета го викаше за обяг:

— Дядо попе, печеното ще изгори! Дявол ще ви вземе, ако не дойдете веднага!

Дяволчето отиде веднага и загърпа светия човек за ръкава. Но като видя това, готвачката започна да го бодее с шиша за сланина и с вилицата за печено.

Да бяхте видели дяволчето как тича по-бързо от вятър, като че бяха го поръсили със светена вода.

* * *

Пое си дъх едва в Черната фуния от Варницата на Абел, пред вратите на Ага:

— Това ли е всичко, което носиш? — запита го с насмешка майка му.

— На всичко отгоре, хората не мога да ги разбера. Искат да ги отнеса, а

когато реша да изпълня желанието им, те ме бият. Скъпи ми родители, Вярвайте ми — Адът е Рай спрямо Земята!

— Няма да се оплакваш повече от горещината, нали? — скара се баща му Дяволът.

— По дяволите, не! Толкова ми тракаха зъбите от студ! Вече знам какво значи гъжд, северен вятър, сняг, суграшица!

— Повече няма да бъдеш злояд, нали? — запита го майка му.

— Не, не, толкова гладувах и никои не ми даде да ям. Напротив, добре ме подредиха — удряха ме, шибяха ме, деряха ме, осакатиха ме, изпохапаха ме, замеряха ме с камъни, бодяха ме с шишове...

— Нали няма да се оплакваш от Виковете на грешниците, когато те пратя да разпалваш огъня?

— О, не! Вие ще ги чуете чак тук как крещят! Ще стана много лош дявол. Има двама или трима души, които никога не биха посмели да ми паднат в ръцете — и четвърт час ще им бъде много!

Родителите бяха на седмото небе:

— Мисля, че най-сетне ще можем да направим нещо от тебе! Дръж, вземи тази хубава, съвсем нова Вила и ела да ядеш!

*Една клечка каза „пук“
и приказката е дотук.*

